

Ballagási beszéd

2022.04.29.

Tisztelt Vezetőség, Tanáraink, Vendégeink! Drága Szüleink! Kedves Diáktársaim!

Nem is olyan régen, ma pontosan 6 hónapja és 21 napja lettünk maturandák és maturandusok. A szalagtűző ünnepélyen a szalag jelentőségét fejtegettem, hogy minden életkorban jelent valamit. Azonban mostani beszédem írásakor számomra eddig ismeretlen problémával találtam szemben magam: nem találtam a szavakat. Hogy lehetne kifejezni ennyi kavargó, dacos érzelmet, félelmet, várakozást, büszkeséget?

Minden, amit a szalagtűzőn távolinak éreztünk, elérkezett. Utoljára vagyunk sziládys egyenruhában, utoljára jöttünk sziládysként ebbe a templomba és 2 nap múlva érettségizünk. Szembe kell néznünk az egyetemi lét bizonytalanságával, a távolsággal, az aggodalommal, a felelősséggel. Ugyanakkor új utak várnak ránk, új emberek, új tanárok és új célok.

2014 májusában megérkezett a levél, hogy felvettek a Szilády Áron Gimnáziumba. 11 évem addigi legboldogabb pillanata volt, ahogyan nagyon sokatoknak. Az akkori legjobb barátnőmmel másnap délben szótlanul sétáltunk a menzára. „Felvettek? - tíz lépés némán: „Fel”- 20 lépés némán: „Gratulálok.”

Sokáig nem szerettem a Szilády szigorú házirendjét, a tanárok dorgáló tekintetét, a rengeteg feladatot, a magas követelményeket. Azonban ezek tettek minket szilárd jellemű felnőttekké. Emberekké. Számítalan nagy eredmény született, hosszú utat jártunk be. Sokan tudományos szinten mélyedtünk bele egy-egy tantárgyba, megtanultunk szenvedéllyel tanulni, sportolni.

Persze néha akadályokba ütköztünk. Nem mindig jutott eszünkbe, hogy gyökös egyenletnél kell-e kikötést írni. Volt, hogy véletlenül sikerült leszakítani az öltözőajtót és összetörni a szemetest. Amikor egy téli testnevelés órán sérelmeztük, hogy a hóesésben kell futnunk Csillag Tanár Úr megnyugtató mondata hangzott a fülünkben: „Legközelebb húzzál kesztyűt!”

Bár vidéken élünk, egy kisvárosban, a Sziládytól megkaptuk mindazt, amellyel versenyben maradhatunk. Mert két dolgot adhat egy jó iskola: gyökereket és szárnyakat. Hiszen egyszerre vagyunk a föld és az ég gyermekei. Gyökeret, vagyis műveltséget és tudást, amelyekből építkezhetünk, és ahonnan elrugaszkozhatunk, és szárnyakat, vagyis erőt, hitet és kitartást, melyek messzire és magasra juttatnak el. Megköszönöm tanáraink áldozatos munkáját, szüleink örökös támogatását és minden felénk nyújtott segítő kezét.

Vörösmarty Mihály gondolata kifejezi mindazt, amit a Szilády adott nekünk:

„Lelküink a szárny, mely ég felé viszen”

Végül remélem, hogy egy becsületesen leélt élet után mindannyian találkozunk majd az égi gimnáziumban. Valamelyikünk majd megtöri a csendet: „Felvettek? – tíz lépés némán: „Igen”- húsz lépés némán: „Gratulálok”.

